

Synkroniteter

Universet består av orden og kaos. Synkroniteter er en del av det som kalles orden. Men ingen kan knekke koden på orden, om vi ikke aksepterer, og til og med fremelsker kaos. Denne siste delen er det som skaper frykt i menneskene. Hvorfor skal vi hente kaos, når vi kun liker harmoni og orden?

Av Anne Bjørkedal

Svaret er enkelt. Fordi KODEN i universet er å stadig bryte ned og la alt ordne seg i nye variasjoner over det samme mønsteret.

Observer naturen, og du vil forstå hva jeg mener.

Observer vann som du slår ned i olje, observer snøkrystallene som skaper seg i det samme mønsteret, observer menneskene som variasjoner over et tema, observer liv som variasjoner over et tema.

Alt er foranderlig, og statiske former er kun her for at vi skal kunne observere dem og kommunisere, deretter skal de igjen gå til kaos.

Kommunikasjon er en forutsetning for synkroniteter.

Kjærlighet er kommunikasjon. Kjærlighet er orden og harmoni og kommunikasjon, altså å bli holdet sammen som et hele, som en kollektiv drøm. Uten den går vi i tusen knas, men vi må også være i kommunikasjon med oss selv, kjenne oss selv slik at vi ikke er redde for å oppløses, fordi vår form er evig og vi alltid er. Hvert øyeblikk er oppløsning, kaos og orden, samtidig. Dette er materiens lov, dette er punkter, linjer og bølger. Dette er kanaler, dette er kjærlighet.

La oss begynne å øve inn kommunikasjon i våre liv, la oss meditere inn kanaler for kommunikasjon, slik at synkroniteter kan oppstå.

Det som hindrer synkroniteter, er stivnede former. Bilder som vi har hentet informasjonen fra, og som vi skulle la gå til jord for å kunne gå enda mer stødig på vår vei.

Synkroniteter oppstår når vi gir slipp, når vi bøyer nakken, når vi lærer oss å observere, og gir slipp på våre forestillinger, altså på stivnede ferdige analyser som hindrer oss i å se mønstrene utspille seg på nytt og på nytt, som i et kaleidoskop. Når vi bøyer nakken, observerer vi jord, altså form og struktur. Det er det første. Når vi løfter blikket, mottar vi inspirasjon, altså oppløsning og eterisk form. Det er det andre. Himmelretningene og elementene skaper fargene og formene. Tyngde og letthet er det femte element, kvikksølvet og sirkelens hemmelighet.

Slik luft både er eter og materie, må vårt sinn oppstå av det samme. Analyse er kun de bilder som vår drømmekropp skaper, som olje i vann. Dette er den eneste virkelighet.

Øvelse i å gi slipp:

Fokuser innover i din kropp, la alle dine tankeretninger som spindellevstråder samle seg innover til navlepunktet ditt. Langt inne i din kropp. Til et punkt så lite at det ikke eier omkrets. Innenfor materie, og observer hvordan din kropp, ditt sinn samtidig ekspanderer bortenfor alt, større enn det vi kaller verdensrommet. I denne alkymistiske meditasjonens innerste kontemplasjon kan du noen ganger oppleve at du beveger deg i en encellet innhul ring, som på hver runde beveger seg en omdreining omkring seg selv. Og ut av denne ringen springer åttetallet og den gordiske knute. Fra disse formene er skrift og størrelser kaleidoskopiske bilder, som puslebiter fra et hele.

Øvelse i å observere:

Tenk deg en glassplate, 40 ganger 40 centimeter, som er plassert førti centimeter foran øynene dine. Fokuser på å holde denne platen ren.

Denne meditasjonen trener øynene, konsentrasjonen, og evnen til å observere dine tankers forstyrrelser. Den rene glassplaten uten bilder er også en skjerm til virkelig å observere, registrere uten å analysere.

Analyse er det minste av alle problem, siden alle sønderrevne former alltid vil legge seg tilbake i sin form. For slik er menneskesinnet skapt. Jo mer vi våger å være i kaos, jo mer fullendte former vi oppstå, som en fugl fønix ut av asken.